

IZHAJA OB
ČETRTKIHUREDNIŠTVO IN UPE
LJUBLJANA, BREG 10
POŠT. PREDAL ŠT. 345
RAČ. POŠT. HRAN. V
LJUBLJANI ŠT. 15 393

DRUŽINSKI TEDNIK

ILUSTROVAN TEDNIK ZA POUK IN ZABAVO

POSAMEZNA
ŠTEV. 2 DINNAROČNINA 1 LETO
80, 1/2 LETA 40, 1/4 LE-
TA 20 DIN. V ITALIJI
NA LETO 40 L., FRAN-
CUI 60 F., AMERIKI 2 \$

IV. leto

V Ljubljani, 12. maja 1932

Štev. 20

BINKOŠTI

Oprezni Teodor

Vesela binkoštna zgodba
Napisal J. Adams

Če se je o Teodorju dalo kaj reči, eno je držalo: bil je oprezen. In le zato, ker je bil tako oprezen, se mu je do zdaj posrečilo vselej zvoziti svojo življenjsko ladjico mimo zakonskega pristana. Da to ni lahko, bo potrdil vsak zakrknjen samec.

Zdaj pa so bile binkošti pred vrati in svet je po dolgem času vendar spet kazal sliko, kakršna se spodobi v tem letnem času: Kar je le moglo cveteti, je cvetelo tako opojno, da je ta simfonija barv, svetlobe in vonjav silila v glavo. Ves svet je bil ena sama binkoštna pesem, ki jo je spesnila mati narava, ko je bila najboljše volje...

Tudi Teodor je bil dobre volje. Za to pa je imel tudi dovolj vzroka: zakaj za binkošti se je namenil potegniti se malo ven na Gorenjsko, v prsto naravo, na sveži zrak.

In se je temeljito pripravil. Prijetne okrogline njegovih petintridesetih let so zakrile ljubke svetle barve nove binkoštna obleke. Nahrbtnika ni vzel, tudi ne težkih okovanih čevljev: saj ne gre na turo, nego v ponižno prsto naravo s svežim zrakom — ta pa ni samo v višavah! (Tja naj hodijo drugi, če hočejo!) Le zaradi lepšega si je vrgel čez ramo lep, nov poletni površnik.

Seveda je bilo v vlaklu vse natlačeno. Toda zanj se je še našlo nekaj prostora na hodniku, in še prav prijetnega povrh: zakaj njegova dva soseda na levi in na desni sta se, ko je natančneje pogledal, izkazala kot dve ljubki sosedki, ena prav tako plavka kakor je bila druga črnka.

Tako je vožnja prav prijetno minevala. Povsod je vladalo razposajeno binkoštno razpoloženje in Teodorju je kmalu postalo kar toplo: pa to ni bilo samo od solnca in slabe ventilacije!

Počasi se je gneča zrahljala. Na vsaki postaji je izstopila večja ali manjša gruča in tako je ostalo nekaj prostora celo na

Mogočna pomlad se je razprostrla na zemljo. Vse se je gibalo in klilo. Mesec in oblaki so veselo pluli na sever. Kraljevski grad je žarel in kipel iznad morja, in na njem je stal kralj, mogočen in lep, in okoli njega dvorjani. Povsod so vstajali vrtinci prahu in iz njih so rasle znane postave. Na mnogih gričih so sedeli srečni pari v objemu. Svet se jim je zdel kakor sen in niso mogli verjeti lepe resnice.

Cvetlice in drevesa so rasla in zelena, na moč. Vse je bilo ko prerojeno, vse je govorilo in pelo. Živali so se prijazno pozdravljale približavale prebujenim ljudem. Rastline so jih poglašale s sadovi in vonji. Log je žvrgolel v najslajših glasovih in v njegovih vročih debelih in listih, v njegovih iskrenih se cvetlicah in brstju je pogajalo in klilo novo, čudežno prerojeno življenje.

Novalis.

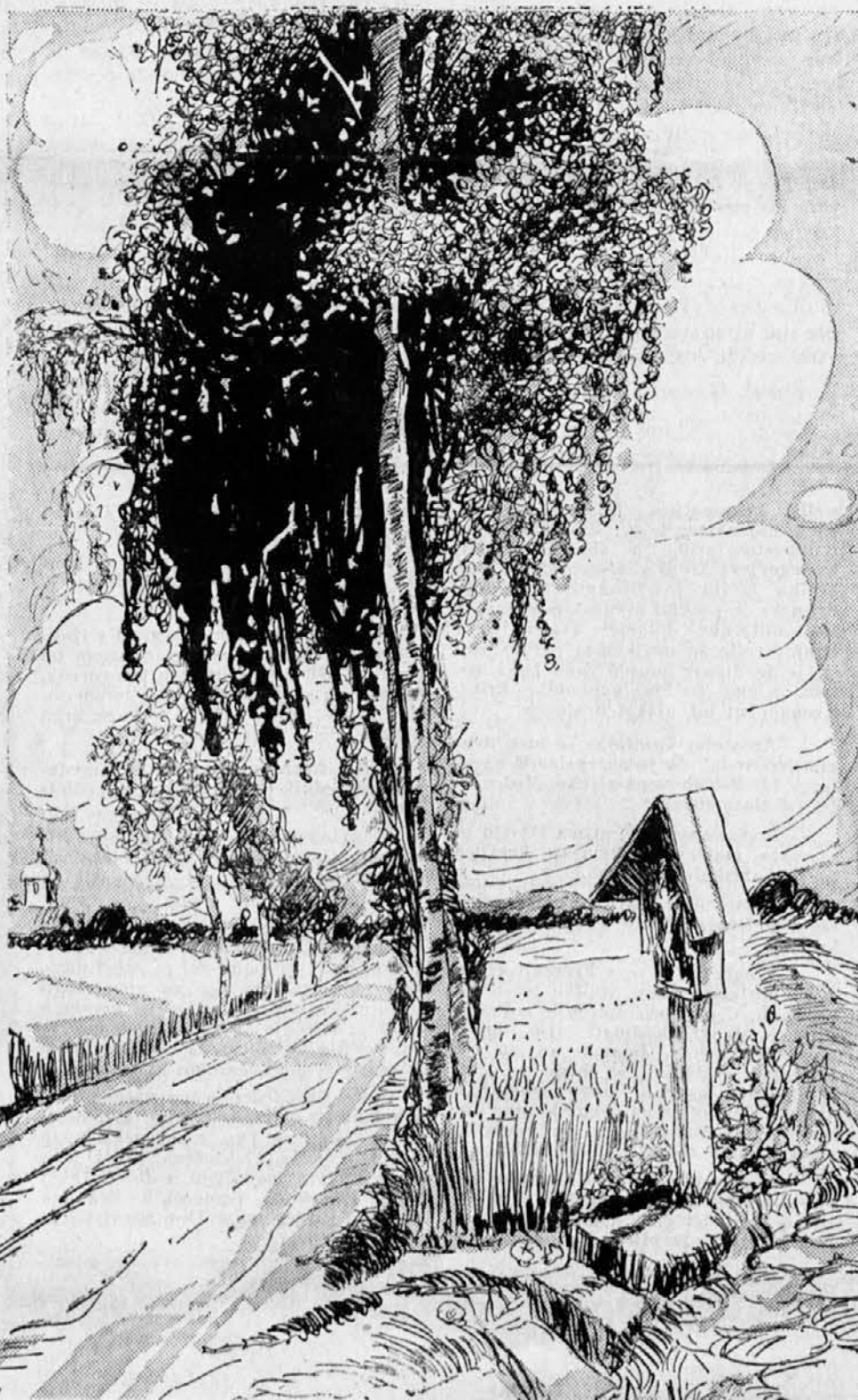
klopeh. In Teodorju je postajalo čedalje topleje. Zakaj naključje je nanese, da se je zagledal čisto nepričakovano na klopi sredi med obema svojima sosedomi: na levi plavolasa in sinjeoka Lina, na desni črnolasa in temnooka Mara — tako sta se mu vsaj predstavili prej, na hodniku. Kaj ne bi bilo Teodorju vroče: ko sta pa obe, vsaka s svoje strani streljali s svojimi žarkimi očmi po njem!

Dotlej sta si bili Lina in Mara prijateljici. Toda ženskega prijateljstva nič tako ne ograža kakor problem, kako prav razdeliti enega moža na dve srci! Eden pri tem mora ostati prikrajšan, a to nikakor ni bil Teodor!...

Pri tem pa dan današnji ni tako lahko osvojiti si moža! Prosim, le poskusite si ga osvojiti, če pa sedi zraven njega še drugo žensko bitje in ga tako rekoč ne izpusti iz oči! Toda čeprav je res, da se deklici v tem nerodnem trikotniku nista ravno ljubeznivo gledali druga druge, pa sta bili zato tem ljubeznivejši do Teodorja. On pa je mirno sedel in se muzal. Zdaj si je vsaj lahko dovolil po mili volji flirt, ne da bi pretila kakšna nevarnost njegovemu dragemu samstvu: saj mu je Lina branila, da bi se bil predalet spustil pri Mari, Mara pa ga je ščitila pred zapeljivo Linino plavolasnostjo.

Toda Teodorju, kakor je bil sicer oprezen, žilica ni dala miru. Od samega flirtanja človek ni sit! In tako je v primernem trenutku oprezen iztegnil roko, da jo položi Lini nežno okoli pasu — toda računal je brez Marinih bistrih oči! Da ste jo videli, kako je porumenela... kakor kitajski krep! Da jo potolaži, jo je Teodor nežno prijel za roko — takrat pa je Lina zalila barva, da je bila rdeča ko njena rožnata jopica! Tudi ljubosumnost se pri izberi barv ravna po obleki!

Le prenašlo je minevala vožnja. Teodor je delil svoje darove in pazil, da ni bil sam prikrajšan. V teh stvareh so zrelejši samci od sile izkušeni. Razen tega je Lina skrbela za to, da ni

počel neumnosti pri Mari, in Mara mu je napravila isto uslugo pri Lini.

*

Lahko si mislite, da je bil Teodor z binkoštnim izletom zelo zadovoljen. Ko se je zvečer vračal v

razigranem razpoloženju nazaj v Ljubljano, sredi med dvema brhkimama devojkama, je bil prav tako nezaročen kakor zjutraj. Vsakdo se ne bi mogel s tem pohvaliti!

Da, človek mora biti oprezen — posebno če je samec!

Kako so se pred 100 leti ljubili

Če bo katerega izmed vas, ki boste to brali, kdaj naključje zaneslo v Estonsko, ne zamudite si ogledati otoka Osla v Rigajskem zalivu, predvsem pa mesteca Arensburga. Mestece stoji ob morju, ima izborna kopališča in še izbornejša zdravniške, računi so skromni in solnce prijetno, ne prevroče, ne premrzlo. A to ni glavno. Najzanimivejše v tem mestecu je njegova knjižnica z dragocenimi starimi knjigami, rokopisi in pismi. In med temi pismi sta dve, ki sta vredni, da si jih ogledate in preberete. Pisala sta jih drug drugemu dva zaročenca, ženin in nevesta, oba iz krogov baltskega plemstva. Zanimivi pismi, boste videli. V slovenskem prevodu bi se glasili nekako takole (vseh slovničnih napak nam na žalost ni mogoče ponašiti, pa upamo, da vam bosta tudi tako še zmerom dovolj všeč):

Najprej je pisal zaročenec:

Moje angel!

Naj se ne ustrašijo, ko jim tole pišem, kar se njim in meni še nikoli ni pripetilo. Namreč jaz jih ljubim in sem jih med vsemi ženami izbral za svojo ženo in občutim pri tem toliko spoštovanja in nagnjenja do njih, kolikor si zaljubljen par more le misliti. Ta skrivni nagon, tako dolgo nama skrit, morda do začetka maja mislim priti k njim in jim povedati marsikatero skrivnost tako o gospodarstvu kakor tudi o ljubezni in spoštovanju na uho. Darih jim ne morem poslati, ker je morje v teh časih visoko in zato nimam pri-

ložnosti, da bi jim zanesljivo prišlo v roke. Med tem naj si kupijo uhane, kateri se jim dopadejo, pa tudi reči za na glavo, na moj račun.

Naj Bog naših očetov blagoslovi najino bodoče stanje in naj nama da svojo milost in mir zdaj tu na zemlji in tam na drugem svetu, pri tem jih nežno poljubim in se priporočam.

Arensburg, 28. februarja 1800.

Njihov zvesti in ljubi N. N.

Nevestin odgovor pa je bil takle:

Moje srce!

Mati pravi, naj jim pišem, da sem zaljubljena v njih, in sem se njihovega pisma jako razveselila, ker je notri zapisano, da bom njihova žena, za kar se jim zahvaljujem.

Ampak to je spet nerodno, ker morava čakati do začetka maja in mi oni ne morejo poslati daril, za kar je vzrok to grdo morje. Uhane sem že naročila, kar so oni sami dovolili in tudi za na glavo bom poskrbela na njihov račun. Zelo sem radovedna kar se tiče skrivnosti o katerih so mi oni pisali, in jim moram še povedati, kako abotne reči govori Katica in me zmerom draži, ker bom dobila avbo. Zdaj pa jim rečem z Bogom in bom vsak večer molila pred njimi in za najino stanje in hitro poroko, ko bodo oni sami videli, kakšna ženska sem.

Reval, 14. aprila 1800.

Njihova draga N. N.

Kaznovani črnogled

Ko se je slavni komponist Franc Liszt za bivanja v Parizu nekega dne sprehajal po bulvarju, ga je ogovoril neki cestni pometač in ga prosil podpore.

„Prav rad, prijatelj,“ je prijazno odgovoril Liszt, „samo smolo imam. Vidite: pri sebi imam samo bankovec za 50 frankov.“

„Nič hudega,“ je odvrnil pometač, „v prvi trgovini vam ga lahko zmenjam. Prosim, bodite tako prijazni in pazite ta čas na metlo!“

„Sem z njo! Pa glejte, da se kmalu vrnete!“

V diru je pometač izginil z bankovcem. Liszt je mirno čakal z metlo v roki na bulvarju. Tedaj pride mimo njega neki znanec. Ustavi se, pogleda in prasne v grohot.

„Kaj pa vam je šinilo v glavo, mojster? Kje ste neki našli ta čudni instrument?“

Liszt mu je stvar pojasnil in menil, da mora biti pometač vsak trenutek nazaj.

„Kako ste naivni!“ se je nasmehnil znanec. „Če boste nanj čakali, boste od čakanja še črni — nikoli več ne boste videli petdesetaka!“

V tem pa se je že prikazal cestni pometač. Pritekel je v diru in s ponosnim obrazom naštel Lisztu drobiž na roko.

„Hvala, prijatelj!“ je rekel Liszt. „Veseli me, da se nisem zmotil v vas. Tu, evo, vaše metle — in tu 25 frankov. Drugih 25 frankov pa dobite od tegale gospoda, ki se je drznil dvomiti o poštenosti cestnega pometača!“

Osramočen je črnogled odšel denar in jadrno izginil.

Dve dami

V neko londonsko manufakturo trgovino je zadnjič prišla tik preden so hoteli trgovino že zapreti, neka dama, tako elegantna, da so prodajalci pozabili, da je že šest, in so radi potegnili čez uro.

Dama je želela imeti žalno obležo in ker ji z ničimer ni bilo mo-

či ustreči, so morali predejeti skoraj vse predale, preden so odkrili nekaj primernege. Po dolgem izbiranju se je dama že skoraj odločila, ko se je nenadoma spet premislila: „Bom rajši pojutrišnjem še enkrat prišla. Veste,“ se je obrnila k razočaranim prodajalcem, „moj mož bo namreč šele jutri operiran.“

Druga zgodba je pa takale, tudi angleška:

V natrpan vlak podzemeljske železnice stopi neki gospod, ki postane tisti mah središče pozornosti vseh potnikov. Prijeten vonj parfuma izžareva od njega, njegova lica so napudrana, njegove ustnice našminkane in obrvi zarisane v elegantnem loku. Čudovito prilegajoč se plašč ogrinja njegovo postavo, ki se lagotno zvija in ziblje pod sunki vlaka.

Ta pogled je bil nekemu atletsko grajenemu gospodu v kotu vagona, čigar zdrava barva je izdajala veselje do sporta in svežega zraka, vendarle nekoliko preveč. Kar videlo se je, kako ga tolikšna pomehkuženost draži. A kaj naj stori? Zdajci pa mu pride razodetje. Mirno vstane, stopi k lepemu gospodu, se vljudno odkrije in reče:

„Ali vam smem ponuditi svoj sedež?“

Plodite in množite se!

Na severnem Švedskem so ljudje redko sejani. Zato so veseli vsakega novega zemljana, čeprav je življenje težko in trda za kruh.

V neki občini imajo že desetletja za babico mater Svenssonovo, ki požrtvovalno pomaga ženam v urah preizkušnje. Poznajo jo daleč na okoli, s spoštovanjem izgovarjajo njeno ime in se vestno ravnaajo po njenih nasvetih.

Vsako leto pokličejo mater Svenssonovo v hišo krojača Gustafssona. To se tako gotovo zgodi, kakor se sneg stopi spomladi, in kakor to časih prej napoči časih pozneje, pokličejo tudi mater Svenssonovo kdaj že marca, drugič pa šele v maju. Letos je morala že o prvem pomladnem solncu pobrati svojo torbico in romati h krojačevim. Krepak dečko je zagledal luč sveta. Od prej pa jih je bilo že enajst: 4 fantje in 7 deklic.

Babica je opravila svojo dolžnost in poskrbela za mater in novorojenčka, nato pa je poklicala krojača na stran in mu brez ovinkov povedala, da bo zdaj dovolj. Dvanajst otrok je prav lepo število, kar je več, je preveč, pa tudi na zdravje svoje žene naj misli. Mojster Gustafsson pa je pobožen in bogaboječ mož. Molče je poslušal, potlej pa je dejal, da je vendar v svetem pismu bodrilno zapisano: Plodite in množite se in poselite zemljo.

Tedaj pa se je mati Svenssonova razsrdila. Udarila je z roko po mizi in zavpila:

„V svetem pismu pa ni nikjer zapisano, da bi moral krojač Gustafsson vse to s a m opraviti!“

— Prošli petek je Rus Gorgulov ustrelil predsednika francoske republike Paula Doumerja. Atentatorja so prijeli. Zakaj je storil živinski zločin — tem bolj živinski, ker se pokojni Doumer ni izpostavil za nobeno politično stranko in je bil vrhu tega že v visoki starosti 75 let — preiskava še ni dognala. Predsednika so skušali rešiti s transfuzijo krvi, pa je bilo vse zaman. Njegove poslednje besede so bile: „Nikomur nisem v življenju storil nič žalega.“ Pokojnik je dal v svetovni vojni vse svoje štiri sinove na oltar domovini.

— Atentator Gorgulov je pri atentatu na Doumerja ranil v roko tudi znanega francoskega pisatelja Clauda Farrera. Njegovo stanje ni nevarno.

— V soboto je umrl v Parizu Albert Thomas (izg. Tomá), ustanovitelj Mednarodnega urada za delo. Zadel ga je kap, ko se je vrnil iz Ženeve v Pariz, da bo volil. Pokojnikova hči je poročena z Jugoslovonom.

— Šef tako imenovane „Kreugerjeve policije“, ki ima nalogo preiskati sleparije kralja vžigalic, je izjavil v intervjuju, da je bil Kreuger največji slepar, odkar svet obstoji. Taka je

sodba kriminalista. Jules Sauerwein, eden najznamenitejših časnikarjev in publicistov sveta, je skušal proučiti Kreugerjevo afero s širšega človeškega vidika in jo je formuliral takole: Kreuger je posodil evropskim državam 600 milijonov dolarjev (54 milijard Din). Vrnile so mu komaj petino. Rešil je te države morda pred bankrotom, njega pa je ugonobila kriza. Kreuger ni bil nizkoten slepar.

— Atentator Gorgulov je med drugim izpovedal, da je on vprizoril ngrabitve Lindberghovega otroka. Mož najbrž ni normalen.

— Jugoslovanska kraljica Marija je s svojo materjo rumunsko kraljico Marijo obiskala Carigrad.

— V soboto je umrl v Parizu princ Peter Petrovič Njegoš, brat italijanske kraljice.

— V nedeljo so se v Franciji vršile ožje parlamentarne volitve v tistih okrožjih, kjer pri splošnih volitvah pred 14 dnevi kandidati niso dobili absolutne večine. Zmagale so zmerne levičarske stranke, ki bodo po vsej verjetnosti sestavile novo francosko vlado z Herriotom na čelu. Skupina dosedanjega ministrskega predsednika pride v novo zbornico zelo oslABLJENA.

— Ker je predsednik francoske republike Paul Doumer umrl, so v torek volili poslanci in senatorji novega predsednika. Izvoljen je dosedanji

predsednik senata g. Albert Lebrun (izg. lebrén).

— V nedeljo se je v Lyonu v Franciji podrta neka hiša in podsula 55 ljudi, ki so najbrž vsi mrtvi.

— Nedeljski vihar je izruval v ljubljanski Zvezdi en kostanj, drugega pa preklal. Obstoj stoletnega drevoreda, o katerem se je pred kakim letom toliko pisalo, bodo, kakor vse kaže, brez debate rešile višje sile.

— 12. t. m. je slavil bivši ministrski predsednik dr. Anton Korošec 60letnico.

— Južnoameriški list „Modern Wireless“ piše, da čujejo ljubljansko radijsko postajo tudi v Južni Ameriki.

— Ko so hoteli v Eddyvillu v Severni Ameriki usmrtiti 21letnega črnca Holmesa, ki je bil zaradi umora obsojen na smrt, je pobesnel in začel udrihati po paznikih. Ker ga niso mogli ukrotiti, so vrgli v celico tri bombe s plini za soljenje, ki so nesrečnega črnca omotile. Nato so ga polzavestnega odvedli na električni stol in usmrtili.

— Prejšnji teden je povprečno stal: 1 holandski goldinar 22,85 Din, 1 nemška marka 13,38 Din, 1 belgijska belga 7,89 Din, 1 švicarski frank 11 Din, 1 angleški funt 206,50 Din, 1 dolar (USA) 56,32 Din, 100 francoskih frankov 222 Din, 100 Kč 166,50 Din, 100 italijanskih lir 290 Din.

Pospravljanje pred binkoštni

V vsakem še tako čistem stanovanju je treba časih očistiti pohištvo in vse, kar je v sobah. Tega velikega pospravljanja se loti gospodinja navadno pred prazniki, ali pa pred pomladjo, ko je treba dati stanovanju nov videz. Pospravljanje pa ni tako enostavno. Za gospodinjino pomeni dosti dela in skrbi, za moža in otroke pa veliko nadlego.

Kolikrat je uboga gospodinja v skrbeh, kako bi ta ali oni predmet očistila in osvežila. Nate nekaj nasvetov!

Preproge

Iztepsti jih je treba na obeh straneh, potem pa zdrgniti z mešanico enega litra vode in šestih do osmih žlic salmijaka. Nato jih z drugo ščetko zmoli z vodo in odrgni s čisto cunjjo.

Linolej

Linolej umij z mlekom, dobro posuši in namaži potem z lanenim oljem, da se bo svetil.

Slamnat in kokosovi podnožniki

Iztepi jih in operi s toplo vodo, ki si ji dodala pest soli. Če so zelo umazani, pridaš lahko še nekaj salmijaka. Pusti jih na zraku, da se sami posuše.

Bele in svetle kože

Iztepi jih in s ščetko namaži z milnico iz dobrega kalijevega mila. Pazi, da se usnje ne premoči, ker postane sicer trdo. Potem izpiraj kožo tako dolgo, da voda ne bo več umazana. Kožo obesi, da se napol posuši, potem pa jo napni na tla, še enkrat iztepi, skrtaj in z glavnikom naravnaj dlako.

Marmorne plošče

Če so zelo umazane, jih odrgni s ploščevim prahom, izmij z vodo, malo namaži z dobro pasto za pohištvo. Zgladi jih z mehko cunjjo, da se bo marmor svetil.

Senčniki za svetiljke

Senčnike za svetiljke iz svetle svile, ki niso zelo umazani, odrgni s kašo iz magnezije in bencina. Čez dvanajst ur jih s ščetko osnaži. Če so od muh umazani, očisti madeže z razredčenim salmijakom, toda le če je senčnik čist, ker nastanejo drugače svetli madeži. Zelo zaprašene senčnike postavi v večjo posodo in s ščetjo očisti. Vzeti moraš mlačno milnico. Potem jih polij s kisovo vodo, zdrgni s čisto cunjjo in hitro posuši.

Zastori iz etamina

Namoči jih v mlačni vodi, vodo izmenjaj, potem jih izperi v lugu, kuhaj in izpiraj, dokler ne bo voda čista. Nato jih zloži in še zelo vlažne zlikaj.

Zastori iz tila

Zastore iz tila namoči v milnici in rahlo ožemaj. Potem jih deni v redko škrobovo vodo, zloži, iztisni vodo in jih še mokre z žeblički pripni na okno.

Polirano pohištvo

Pomij ga z milnico, nato s čisto vodo in ga zdrgni s suho cunjjo. Potem ga namaži s pasto za pohištvo in drgni, dokler se ne začne spet svetiti. Lahko ga tudi drgneš s kisom in oljem.

Madeži od vročih skled

Pepel smotk, ki si ga zmešala z oljem, nanesi na madeže. Čez nekaj časa ga odrgni z ožganim zamaškom, pomij, obriši in namaži z oljem.

Madeži od vode

Nanesi nanje kašo iz soli in olja. Čez dve uri kašo odrgni in izmij. Potem namaži s pasto za pohištvo.

Madeži na usnjatem pohištvu

Pomij jih s posnetim mlekom, zdrgni, da se posuše, in potem namaži s pasto za usnje.

Madeži na naslanjačih iz brokata ali svile

Zmešaj bencin in magnezijo, da nastane kaša, ki jo s cunjjo razmaži po madežih. Čez dvanajst ur kašo s ščetjo odstrani. Črno svilo čisti z bencinom in takoj zdrgni s čisto cunjjo.

Od ge. Terezije Grabljevec, ki ji je žreb prisodil kot nagrado radijski aparat, smo prejeli tole

Zahvalo:

Štejem si v dolžnost, da se prav iskreno zahvalim „Družinskemu tedniku“ za prejeto nagrado radio aparat, katerega sem prejel po osebi, ki sem jo pooblastila, da mi ga prinese, in mi ga je tudi izročil v popolnem redu. Zato se Vam ne morem drugače oddolžiti za tako veliko darilo kot s tem, da najtopleje priporočam vsem Vaš tednik, kateri bo še nešteti prinesel v hiše tako veliko srečo kot jo je meni.

Z odličnim spoštovanjem

Terezija Grabljevec, Grm 1.

Naročniki, ki ste dobili slike!

Nekateri gg. naročniki nam pišejo, da so dobili slike, ki smo jim jih poslali, zmečkane, prepognjene ali drugače pokvarjene. Prosimo vse one, ki se jim je to zgodilo, naj nas o tem obveste, da jim pošljemo drugo sliko v kuverti z zaščitnim kartonom. Ker imamo na zalogi le še malo slik, prosimo takojšnjo sporočila!

Poverjenike iščemo

V vseh krajih Slovenije in v tistih krajih Jugoslavije in v tujini, kjer žive Slovenci, iščemo poverjenike za naš list, najrajši iz vrst naših naročnikov. P. n. interesenti — marljivi, pošteni in vestni — se naprošajo, naj se pismeno obrnejo na upravo „Druž. Tednika“, Ljubljana, Breg 10, kjer dobe podrobne informacije in potrebna navodila.

HUMOR

Drvarski odgovor

Drvar seka les. Mimo pride mlad, eleganten gospod. Iz mesta.

Prijazno pozdravi drvarja.

„Kaj to delate, očka?“ vpraša ljudomilo.

Drvar prestane. Pogleda gospoda, pljune in ga še enkrat pogleda. Nato pa reče:

„Saj mi ne boste verjeli, gospod! Ribe lovim!“

V ženitni posredovalnici

„Ali ste gospodu, ki se je zame zanimal, povedali, kako sem muzikalična? Da igram pet instrumentov?“

Posredovalec: „Še ne! Toda previdno sem ga na to že pripravil!“

*

„Eden mojih prednikov je bil topniški oficir v prvih križarskih vojnah.“ pripoveduje baron Mergele.

„Oprostite, gospod baron, saj za križarskih vojn smodnika še poznali niso!“

„To mi je prav tako znano kakor vam, in tudi moj prednik je to vedel. Velel je zapeljati topove pred turške postojanke, in ko so jih Turki zagledali, so mislili, da je smodnik že iznajden, in so jo ucvrli v beg.“

Morska bolezen

Potnik: „Ježeš, kako strašna je morska bolezen... umiram!“

Kapitan: „Da, da — s tem se začne!“

Profesorska

Raztreseni profesor reče svoji nekdanji gospodnji:

„Nič več nisem z vami zadovoljen. Mica. Prvega lahko greste!“

„Ne govori vendar takih nezmislivosti, Mirko! Saj je šele štirinajst dni, kar sva se vzela!“

Izprememba

„Čudovito, kako dobro izgleda vaš mož, milostljiva! Nova obleka, kaj?“

„Nikakor ne!“

„Pa se mi zdi tako izpremenjen...“

„Izpremenjen? Ah, res — ali vam še nisem povedala, da sem se ločila in prejšnji teden z drugim poročila!“

4000 Din v gotovini znaša prva nagrada našega novega natečaja

2. nagrada: lepo moško ali žensko kolo vredno 1.750 Din

Razen tega razdelimo med svoje naročnike mnogo praktičnih nagrad kakor: čevlje, blago za obleko, perilo, knjige ter več sto lepih slik

Kdo lahko tekmuje za naše nove nagrade?

Pogoji so podobni kakor pri našem prvem razpisu.

Pravico do tekmovanja za nagrade ima vsak naročnik „Družinskega Tednika Romana“, ki:

1. pravilno reši zloženko in nam jo pošlje najkasneje do 30. maja t. l., in 2. poravnava do 5. junija t. l. naročnino do konca septembra t. l. (3. četrtletje).

Nekaterim ne bo treba nič plačati

Vsi tisti cenj. naročniki, ki imajo že poravnano naročnino do 30. septembra t. l., naj pošljejo samo rešeno zloženko; s tem že dobe pravico do tekmovanja za naše nagrade.

Oni naročniki, ki so poravnali naročnino do 30. junija t. l., nam morajo razen pravilno sestavljene zloženke poslati le še 20 Din, t. j. za naročnino od 1. julija do 30. sept. t. l.

Tisti, ki jim naročnina poteče mesec dni pred koncem septembra, (to je konec avgusta) morajo poslati naročnino za 1 mesec, t. j. 8 Din; tisti, ki jim poteče konec julija, pa za dva meseca, to je 16 Din. (Pri tej priliki naj ponovimo, da znaša vseletna naročnina na „Druž. Tednik“ 80 Din, polletna 40 Din, četrtletna 20 Din, mesečna pa 8 Din).

Da ne bo nespornost, naj ponovimo: onim naročnikom, ki imajo naročnino že poravnano vsaj do 30. septembra t. l., ni treba nič plačati, in bodo tako že drugič imeli pravico do tekmovanja za naše lepe nagrade, samo če rešijo zloženko. One naše naročnike, ki še za naš prvi natečaj niso

poravnali naročnino, pa opozarjamo, naj se požurijo in poravnajo polletno naročnino v znesku 40 Din, ker drugače tudi zdaj ne bodo imeli pravice do nagrad, čeprav bi zloženko še tako pravilno sestavili.

Novi naročniki, ki se prijavijo, dokler ta natečaj traja, imajo pravico do tekmovanja za nagrade, če pošljejo pravilno rešeno zloženko do 30. maja t. l. in nam do 5. junija nakažejo 40 Din kot naročnino do 30. sept. t. l.

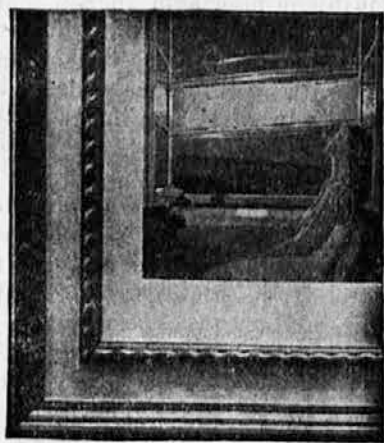
Posebne ugodnosti za naše zveste prijatelje

Čutimo se dolžne, da se tistim naročnikom, ki nam bodo v bodoče pridobili nove naročnike, izkažemo posebno hvaležne. Zato objavljamo vsem zvestim naročnikom in naročnikom, ki so že agitirali za naš list ali pa še bodo, tole:

Vsak naročnik, ki nam pridobi novega naročnika in nam to sporoči na kuponu, natisnjem na 8. strani, sme poslati razen svoje zloženke še toliko zloženek, kolikor pridobi novih naročnikov. Te njegove zloženke pa bodo veljale šele tedaj, kadar njegovi novi naročniki poravnajo naročnino v višini 40 Din za pol leta. Zase mora poslati toliko, da bo njegova naročnina poravnana do konca septembra t. l. Na ta način bo imel z več zloženkami več verjetnosti, da dobi glavno nagrado, ne da bi mu bilo za to treba kaj več plačati. Seveda bodo tako pridobljeni novi naročniki imeli prav tako pravico do tekmovanja za naše nagrade, če pošljejo pravilno rešeno zloženko in 40 Din za polletno naročnino za list.

Kdor nima položnice za poravnano naročnino, naj piše pönjo na upravo, ki mu jo takoj pošlje.

Zloženko, ki jo je treba rešiti,
smo objavili v 17. številki t. l.

OKVIRJI, SLIKE,
OGLEDALA, STEKLO,
PORCELAN

KLEIN
LJUBLJANA
WOLFOVA ULICA ŠT. 4

Telefon št. 33-80

Pravljica o muhi

Živela je nekoč uboga hišna muha, ki je vso dolgo zimo prebila v sobi in vedno letala le od stene do stene. Ko pa je napočila pomlad, je začelo drobno mušje srcece močneje utripati in si je zaželelo prostosti. Bilo je pravo, resnično koprnenje, ki so za njim že večja srca umrla. Dan je bil lep. Okno je bilo odprto. Hišna muha si je zmencala zimski spanec iz oči, si očedila prašna krilca, si pretegnila zaspane ude, se še v naglici nasrkala sladkornega prahu in nato odbrenčala na senčnik. Od ondod se je za slovo še enkrat razgledala po sobi, se celo malo pojokala, v srcu pa ji je bilo vendarle prijetno ob misli na prostost: še poslednjič je pogledala vse naokoli, razprostrla krila, se spustila v globino in odbrenčala naravnost skozi odprto okno v lepi pomladni dan.

Pred oknom pa je stanoval pajek. Spredel si je bil lepo mrežico, čepel v njej in oznanjal: „Pristna svila, poceni svila za lepo poceni svilnato obleko.“

Na to je bila uboga hišna muha čisto pozabila. Saj vendar ne more naga, kakršna je bila, na pot po svetu! Kaj bi si mislilo ljubo solnce? Ali pa celo strogi mesec? Muha je torej sedla na zid in se začela pogajati: „Po čem je meter?“

„Za tebe zastonj,“ je rekel pajek in spredel novo nitko.

„In cela obleka?“ je prišla muha bliže.

„Za skromno južino,“ je rekel pajek in predel dalje.

Lahkomiselni hišni muhi se je to zdelo dovolj poceni; zletela je v mrežo in se ujela.

„Zdaj ti obleko pomerim,“ se je zasmel pajek in zavil muho v mrežo, da ni mogla ne tačic premekniti ne krile razprostreti. „Zdaj pa te bom pojužinal,“ je mlasknil pajek z jezikom, ugriznil ubogo malo muho v prsi in ji izsesal življenje. Zdaj je bila mrtva.

Komaj pa je grdi pajek pojužinal sirotico, ko mu je postalo žalostno in hudo pri duši. Muho je kmalu prebavil. Njeno koprnenje pa mu je obležalo kakor kamen v srcu. Lepa mrežica, ki jo je spredel s toliko ljubeznijo, ga ni več veselila. Premajhna mu je postala, pretalna. „Saj se še geniti ne morem,“ je zagodrnjal pajek, se razjezil, potrgal drobne nitke, splezal po zidu na vrh in hotel čez streho v širni svet. To pa je opazila neka lastovica na drugi strani, se zagnala v zrak, šinila mimo zidu in šavnila po pajku. Grenko ji je teknil, prav nič ne dobro. Lastovica je skoraj zbolela po njem; nič več ni marala za hrano, sama sebi je bila v napotje, neprestano je posedala na vrhu visoke vetrnice in strmela v daljo. Potem se je preselila na brzojavno žico in poslušala, kaj je novega in lepega v svetu. Poletja ni hotelo biti konec. Lastovica ni več strpelo; hotela je proč.

„Saj je še časa,“ so rekle druge lastovice, „toplo je še,“ in so ostale.

Še teden dni je bolna lastovica čakala, potlej pa je odletela popolnoma sama, odletela iz mesta čez griče in gozdove in čez gore, letela je dolge dneve in čez mnoge dežele, prišla do prostranega morja, in ker

M A T I

Čudovito bitje je mati.
Drugi ljudje so dobri s teboj,
toda le mati te pozna.
Vodi te v življenje,
varuje te,
žrtvuje se zate v ljubezni

in ti vse oprosti.
Le eno krivico stori v življenju,
eno edino:
ko sklene oči v poslednji sen
in te pusti samega na svetu.
Aleksandra

Otrok v neznani deželi

Iz Andersenove pravljice „Povest o materi“

„Daj mi mojega otroka nazaj,“ je rekla mati in jokala in prosila. Nenadoma pa se je sklonila, segla z rokama po dveh cvetkah in rekla Smrti: „Vse cvetke ti bom potrgala, zakaj obupana sem!“

„Ne dotekni se jih!“ je zavpila Smrt. „Praviš, da si nesrečna, zdaj pa bi hotela še drugo mater napraviti prav tako nesrečno!“

„Še drugo mater,“ je rekla uboga žena in takoj izpustila cvetki.

„Ná, tu imaš svoje oči,“ je rekla Smrt. „iz jezera sem jih pobrala, ker so tako lepo lesketale. Nisem vedela, da so tvoje. Vzemi jih, bistrejšje so kakor so bile prej; poglej z njimi v globoki vodnjak pod seboj. Povedala ti bom imeni obeh cvetk, ki si jih hotela utrgati, in videla boš vso njuno bodočnost, vse njuno življenje, videla boš, kaj si hotela uničiti in razdejati!“

In pogledala je v vodnjak pod seboj. Blaženo veselje jo je obšlo, ko je videla, da je življenje enega obeh otrok postalo blagoslov svetu, ko je videla, koliko sreče in veselja je izviralo od njega. Videla je tudi življenje drugega, in bilo je ena sama veriga skrbi in težav, nadlog in gorja.

„Oboje je božja volja,“ je rekla Smrt.

„Katera od njiju je cvetka nesreče in katera je cvetka sreča?“ je vprašala mati.

„Tega ti ne povem,“ je rekla Smrt. „vedi le to, da je bila ena cvetka cvetka tvojega otroka, kar si videla, je bila usoda tvojega otroka, bodočnost tvojega otroka.“

Tedaj je zavpila mati, vsa v grozi: „Kateri je bil moj otrok? Povej mi, odreši nedolžnega! Odreši mojega otroka vsega zla! Odnese ga rajši s seboj! Odnese ga v božje kraljestvo! Pozabi moje solze, pozabi moje prošnje in vse, kar sem rekla in storila!“

„Ne razumem te,“ je odgovorila Smrt. „Ali bi rada svojega otroka nazaj, ali pa naj grem z njim tja, od koder ni več vrnitve?“

Tedaj je mati zvila roke, padla na kolena in molila k Bogu: „Ne, moja, tvoja volja naj se zgodi, ker je najboljša! Ne usliši me! Ne usliši me!“

In nagnila je glavo na prsi.

Smrt pa je šla z njenim otrokom v neznano deželo.

je bila trudna, je padla v vodo in utonila.

„In voda?“

„... je to povedala ribam.“

„In ribe?“

„Najbrž ribiču.“

„In ribič?“

„Je meni povedal.“

„In ti?“

„Tebi!“

„In jaz?“

„Ti pa lahko spet poveš muhi, in potem se povest začne spet od začetka.“

A. T.

Ljubezen in maj

Kako povem svoji simpatiji?

1.

Nekoč je živel vdovec, ki se je zelo ogreval za neko lepo devojko. Tri žene so mu bile že umrle. Kje naj vzame pogum, da zaprosi oboževanko za roko? Tedaj se nekega dne ohrabri in izroči deklici tri drobne šope, ovite s črnim svilnatim trakom. „To so pisma, ki so mi jih pisale moje tri pokojne žene v dobi zaroke. Morda boste iz njih spoznali, ali sem vreden ženske ljubezni,“ je rekel...

2.

Ure in ure sta se že izprehajala v pomladnem dnevu. In nič se ni zgodilo. Zdajci pa počí blizu njiju avtomobilski obroč.

„Ježeš!“ je kliknila, omahnila na njegove prsi in si hotela z rokami zamašiti ušesa.

„Nikar, srček,“ je tedaj šepnil ognjevit, „tvoje dražestne ročice so vendar premajhne za to...“

Še danes se čudi, zakaj ga takrat ni vzela...

3.

Plah profesor se je zaljubil v hčer velikega državnika Olivra Cromwella. Klečal je v njeni sobi na kolenih, ko je slučajno vstopil Cromwell. Čisto zmešan je profesor zajeceljal, da je prosil za roko — sobarico milostljive gospodične. Cromwell pa ga je izpregledal, toda hotel se mu je za laž maščevati. Poklical je v sobo sobarico in takoj odredil, kdaj bo poroka...

Eno ali drugo

V Berlinu živi znamenit igralec, ki ima samo eno napako: rad si ga čez mero privoščí.

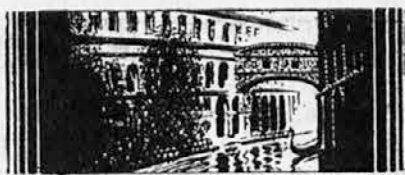
Ta igralec je ondan gostoval v majhnem nemškem gnezdu. Tam je srečal nekaj znancev in jih povabil s seboj na vrč piva. Toda iz enega vrča jih je bilo kmalu deset in še več, in preden se je dobro zavedel, je bil večer in napočil je čas za začetek predstave.

Seveda se predstava ni mogla vršiti, in prišlo je do silnega skandala. Da razjarjeno občinstvo vsaj malo potolaži, je stopil igralec pred zastor in ljudi takole nagovoril:

„Veselo spoštovano občinstvo! Če gostuje mož mojega slovesa pri vas, mora biti ali nor ali pa pijan. Jaz sem se rajši odločil za drugo!“

MOST VZDIHOV

ZGODOVINSKI ROMAN
NAPISAL MICHEL ZEVACO

26. nadaljevanje

Novi naročniki dobe na željo ponatis dosedanjih 25 nadaljevanj!

„Visokost, v ta namen stopite samo k oknu, ki drži na kanal. Tam bo neprestano stal neki mož v čolnarski obleki. Zadosti bo, če tega moža pokličete in mu rečete moje ime. Četrť ure nato bom pri vas...“

„Prav! Lahko greš.“

Sandriigo je pokimal v pozdrav, pobral pištolo in šel, visoko zravnano in s trdim korakom, ne da bi se bil ozrl.

Veliki inkvizitor je ostal sam.

XXXI

Dve ženski

Kakor je Sandriigo povedal velikemu inkvizitorju, se je bil Roland vrnil v Benetke, kjer ga je Scalabrino že nestrpnost pričakoval. Toda spoštovanje, ali bolje, oboževanje, ki ga je orjak čutil do svojega gospodarja, je bilo tolikšno, da se ga ni upal vpraševati. Roland mu je dal naročila za tiste tovariše, ki so ostali v Benetkah. Med tem ko mu je govoril, je obdeloval svoj obraz pred zrcalom. Pridobil si je bil v kratkem času nenavadno veliko spretnost v šminkanju in izpreminjanju obraza. Ta spretnost je pred vsem duševna umetnost, če se smemo tako izraziti. Človek, ki si hoče izpremeniti obraz, mora biti profinjnjega duha in velikega razuma, da pogodi vnanje posebnosti človeka, ki ga hoče predstavljati. Posebnosti, ki so komaj vidne, ki pa vendar do dna izpremene obraz. Zato se zna tako malo igralcev dobro šminkati: ker mislijo, da bodo z istimi sredstvi in na isti način upodobili različne ljudi. Iste brazde in gube ustvarijo iste starce.

Roland je bil človek intuitivnosti, globok opazovalec in pesnik v širokem pomenu besede: zato se je umel izborni našminkati. Ko je bil z delom pri koncu in se je obrnil k Scalabrinu, ga le-ta ni več spoznal.

„Nu, kaj?“ je rekel Roland, „nič ne vprašaj, kakšne novice prinašam?“

„Kaj hočete reči, Visokost?“ je odvrnil Scalabrino s tresočim se glasom.

„Že vso uro, kar sem tu, ne čakaš drugega kakor ene same besede o Bianci...“

„Res, Visokost!“

„Tak zelo ljubiš svojo hčer! Saj jo komaj poznaš!... Pa ni čuda: lepota je, in kdor jo je le enkrat videl, je ne bo več pozabil.“

„O, Visokost, dosti ljubše bi mi bilo, da bi bila grda. Njena lepota me navdaja s strahom in tako mi je, kakor bi bil na njej pečat nesreče. Če bi bila grda, bi bila vsa moja, tako pa... Vprašate me, ali jo ljubim... Ne znam vam razložiti, kaj čutim za njo. Vidite, Visokost: še nikdar nisem ljubil, toda zdaj mi je, ko da prvič čutim utrip svo-

jega srca. V meni vse drgeče, vse poskakuje ob občutku, da ne stojim več sam v življenju, da imam bitje, ki je moje krvi!“

Scalabrino je zdajci prestal; in z nekakšnim strahom je vprašal: „Torej je zdaj na varnem, Visokost?“

Roland se je s čudno globokim pogledom obrnil k velikanu. Ne da bi bil odgovoril na njegovo vprašanje, je dejal:

„A če bi ti rekel, da je ne smeš več videti? Če je napočila ura, ko morava zapustiti ta kraj? Če bi ti rekel: Scalabrino, preveč trpim v Benetkah! Odititi moram od tod in izginiti na drugi konec sveta! In da mi je za to potreben prijatelj, zvest kakor si ti, da me bo tolažil v bolesti, ki se bo končala šele s smrtjo!... Če bi ti rekel, da morava še danes na pot, da naju ladja že čaka... Govori, Scalabrino, govori, kakor ti srce velewa, in odloči se popolnoma svobodno...“

Scalabrino je prebledel. Toda brez pomisleka je odgovoril:

„Visokost, napravili ste iz mene človeka. Moje življenje je vaše. Dvakrat ne morem z njim razpolagati. Zapovejte: pripravljen sem.“

Vkljub jasnim in trdnim besedam velikan ni mogel utajiti trzaja okoli ust.

Roland ga je prijel za roko in mu rekel s svojim mehkim glasom, ki je šel orjaku tako do srca:

„Dober prijatelj si, zvest tovariš. Vsaj ti me ne boš nikoli izdal. Kolnem se ti: ta zavest je ta trenutek moj največji ponos, moja moč in moja opora... Ljubi svojo hčer! Videl jo boš, in tudi ona te bo ljubila. Zakaj videl sem otroku v dušo. In spoznal sem, kako nepokvarjeno srce se skriva pod bleščečo lepoto njene zunanosti.“

Scalabrino je pobožno pil te besede z Rolandovih ustnic.

Toda mladi mož je grenko dodal, ne da bi ga bil orjak razumel:

„Tvoja hči je izjema. Saj so na svetu lepe in nepokvarjene ženske. Treba jih je le najti. Jaz nisem imel te sreče... Tvoja hči,“ je povzel in stresel glavo, kakor da se hoče otresti črnih misli, ki so navalile nanj, „tvoja hči je pri mojem očetu in Juani. Kadarkoli se ti zahoče, da bi jo obiskal, idi!... Dokler ne opraviva vsega, kar naju

še čaka v Benetkah... potem vaju ne bo nič na svetu več ločilo drugo od drugega...“

Scalabrinu se je izvil krik veselja. Roland mu je prijateljsko pomignil v slovo in šel.

Pol ure nato je stal na Olivolskem otoku pred Dandolovo hišo. Prvič po dolgih letih jo je videl o belem dnevu. Toda če mu je srce razbijalo od silnega razburjenja, če so ob vsakem koraku, ko je stopal po zapuščenem vrtu, vstajali v njem grenki spomini, ni vendar nič na njem izdajalo viharja čuvstev, ki je divjal v njegovem srcu.

Neki starec se je prikazal in pozdravil elegantnega tujca, ki se je bil Roland preoblekel vanj.

Obiskovalec je spoznal starega Filipa, oskrbnika, ki mu je bil odprl vrata sredi noči — tisto strašno noč, ko je bil prvič prišel.

„Ali ste vi lastnik te hiše?“ ga je vprašal.

„Ne, gospod,“ je odgovoril starec, „jaz sem samo njen čuvar.“

Neznanec se je začudil.

„Če bi hoteli stopiti v hišo,“ je povzel oskrbnik, „bo moj visoki gospodar Dandolo srečen, da sem vam izkazal gostoljubje.“

Roland se je priklonil v znamenje, da povabilo sprejme. Vstopil je v hišo in sedel, starec pa je ostal pred njim.

„Lepa hiša!“ je menil Roland. „In vrt okoli nje, kar ima le malo hiš v Benetkah...“

„Da, prav malo, gospod. V vsem mestu so le dva, trije vrtovi, naš pa je brez dvoma najlepši.“

„Zakaj pa potem bolj ne pazite nanj?“

„Ker je tako zapovedal moj gospodar, ali boljše, njegova hči gospa Altieri...“

„Res? Čuden okus za žensko!“

„Gospodična Leonora... oprostite... gospa Altieri je rekla, da mora vse tako ostati, kakor je bilo tisti dan, ko je zapustila to hišo in se preselila v palačo generalnega kapetana, svojega moža.“

Roland je hlastno vstal in odprl okno, kakor da si hoče ogledati vrt.

„Res je škoda!“ je povzel stari Filip in zmajal z glavo. „Toda ona hoče tako imeti in še zdaj pride časih gledat, ali nisem česa prestavil v hiši ali na vrtu.“

Rolandove dlani so se skrčile v pest. Hropenje mu je vstalo v grlu.

Toda premagal se je in z mirnim, nebriznim glasom povzel:

„Ni mogoče! Ta visoka gospa niti tega ne dovoli, da bi kaj prestavili v hiši?“

„Ne dovoli, gospod. Vse, tudi najmanjše stvari morajo ostati na tistem mestu, kjer so bile nekoč... ko je bila še srečna,“ je zamrmral starec.

„Kako ste rekli?“ je vprašal Roland.

„Nič, nič... stari spomini se mi obujajo, pa ne vem, kaj govorim...“

Roland je stisnil zobe, zbral vso svojo hladnokrvnost in vprašal:

„Rekli ste, da pride vaša gospodarica časih sem?“

„Da, gospod, ponoči; kadar pride, sede pod onole veliko cedro, natančno opolnoči pa spet gre... Toda te reči vas pač ne zanimajo...“

„Ne,“ je rekel Roland in začel kašljati.

Nastala je tišina, ki je trajala več minut. Če bi bil stari Filip videl takrat tujcu v obraz, bi ga bila groza obšla. Toda tujec mu je obračal hrbet; zdelo se je, da se je zatopil v opazovanje cedre, ki mu jo je starec pokazal.

Naposled se je Roland spet obrnil k starcu.

„Stvari, ki ste mi jih pripovedovali, me dosti ne zanimajo... Moj namen je bil namreč vzeti to hišo v najem...“

„Ne samo v najem jo lahko vzamete,“ je vzkliknil stari Filip, „celo na prodaj je!“

„Res?... Toda to mi ne gre prav skupaj z odredbami, ki pravite da ste jih dobili...“

„Gospod, ta hiša je last gospoda Dandola in po njegovih željah se moram ravnati. In kakor je po eni strani njegova hči, gospa Altieri, želela, da ostane v hiši vse neizpremenjeno, tako bi se po drugi strani gospod Dandolo hiše rad odkrižal. Dal mi je nalog, naj se ogledam po kupcu, in ko je bil poslednjič tu, je celo rekel, če kupca ne bo, da bo dal hišo podreti, vrt pa preorati...“

„Aha! Tak se je tu zgodil kak zločin!...“

Te besede je Roland izgovoril s tako ostrim glasom, da se je starec stresel.

„Nikak zločin, gospod, kolnem se vam!... Le med očetom in hčerjo so se zgodile nekatere stvari, in zato si nista edina glede te hiše...“

„Kakšne stvari?“

Oskrbnik se je priklonil, kakor človek, ki je trdno odločen, da ne bo več rekel besede.

„Prav!“ je tedaj prikimal Roland. „To kar ste mi pravkar po-

čevlje dobite povsod, na obroke pa samo pri „Tempo“, Ljubljana, Gledališka ulica 4 (nasproti opere).

Gramofoni in gramofonske plošče se kupijo
najboljše in v največji izbiri pri

JUGOSPORT
LJUBLJANA

Miklošičeva cesta šte. 34

Nove naročnike

ki so zadovoljni z „Druž. Tednikom Romanom“, opozarjamo, da izhaja naš list že 4. leto in da imamo na razpolago še nekaj kompletnih prejšnjih letnikov, ki so prav tako zanimivi kakor letošnji. Vsa pojasnila v naši upravi (Ljubljana, Breg 10). Pri vprašanjih prosimo navedbe, ali želite vezane letnike ali nevezane.

vedali, me je globoko prevzelo... Moje simpatije so odločno na strani gospe... kako se že imenuje?...

„Gospa Leonora Altieri...“

„Da, Vidite, ne bi hotel, da bi kdo proti njeni volji porušil to hišo. Zato boste rekli svojemu gospodarju, da ste našli kupca, ki hoče kupiti hišo z vrtom vred, kakor stoji, to se pravi, z vsem pohištvo, ki je v njej. Gospe pa boste rekli, da se ne bom ničesar doteknil. Povedali ji boste, da ostanem v Benetkah le še kakih štirinajst dni, potem pa odidem in se morda nikoli več ne vrnem. Tako bo lahko prihajala semkaj, kadar jo bo volja, ne da bi jo kdo nadlegoval. In naposled povem še vam, da boste lahko ostali čuvar te hiše kakor do zdaj, le s to razliko, da boste dobivali dvakrat večjo plačo. Ali vam kupčija ugaja?“

„Oh, gospod!“ je vzkliknil starrec, „če bi moral oditi od tod, bi pomenilo mojo smrt!“

„Tak pristanete?“

„Če pristanem, tako mi Kriščevih ran!... Kar pa se plače tiče, moram reči, da mi sedanja zadošča...“

„O tem bomo še govorili. Vidim, da ste vrl mož. Stvar bi bila tedaj v redu — toda pod enim pogojem...“

„Katerim?“ se je vznemiril Filip.

„Pod pogojem, da prevzamem hišo čim prej...“

„Še danes, če hočete!... Ovir ni nobenih!“

„Saj razumete... Ker ostanem v Benetkah le nekaj dni, bi hotel vsaj nekaj imeti od svoje lastnine.“

„Drevi vam že lahko izročim ključke.“

„Prav, Drevi se torej vrnem z denarjem. Koliko?...“

„Gospod Dandolo mi je rekel, naj zahtevam deset tisoč srebrnikov... toda...“

„Drevi bom tu z desetimi tisoč srebrnikov. Pripravite prodajno listino, da hišo v redu prevzamem.“

„Vse je že pripravljeno, treba je le še vstaviti vaše ime.“

„Res — pozabil sem vam povedati svoje ime. Evo ga,“ je rekel Roland, napisal na kos papirja nekaj besed in dal papir starcu.

Nato je šel.

Ko je stari Filip ostal sam, je prebral kar je bilo napisano na papirju. Bilo je pet besed:

„Giovanni di Lorenzo iz Mantove.“

Roland je med tem prišel do nabrežja, skočil v gondolo, ki ga je tam čakala, in velel:

„Na Veliki kanal.“

Pred palačo kurtizane Imperije se je čoln ustavil. Nekaj trenutkov nato je bil Roland v palači. V predsojbu je rekel lakeju:

„Recite signori Imperiji, da bi jo neki tujec želel pozdraviti.“

„Signora je bolna in ne sprejme nikogar.“

„Recite ji, da ji prinašam novice o neki osebi, ki ji je draga.“

Lakej se je priklonil in ne da bi bil stopil iz predsobja, rekel nekaj besed drugemu služabniku, ki je takoj odšel. Deset minut je preteklo. Tedaj se je služabnik vrnil, rekoč:

„Gospa je pripravljena neznane-ga gospoda sprejeti. Izvolite iti z menoj.“

Imperija je napol ležala v velikem naslanjaču iz cedrovega lesa s svilnatimi blazinami. Ogrnjena je bila v ohlapno belo obleko in njeni čudoviti lasje so se ji razpleteni usipali na tilnik in ramena. Njen obraz je bil blede in truden. Imperija se je še zdaj, v svoji resnični boleti, skušala pokazati v zapeljivi in mamljivi luči. Toda v tem trenutku se tega niti sama ni zavedala.

S prodirljivim pogledom je premerila neznanca, ki se je priklonil pred njo, in rekla:

„Sedite, gospod. Povedali so mi, da mi prinašate vesti o osebi, ki mi je draga, in v svojem srcu so nena-doma vstale brezumne nade. Na vsem svetu mi je drag samo en človek...“

„Vaša hči, kajne, gospa?...“

Imperija se je vzpela, njen obraz je postal še bledejši. Pridušen krik se ji je utrgal iz grla.

Sklenila je roke, ne da bi mogla izustiti besedico. Ta nema prošnja je bila presunljivejša od še tako boleznega krika. Tisti tesnobni trenutek ni bila več kurtizana: Imperijin obraz je osvetlil oni jasni žarek materinstva, ki tako neskončno oplemeniti žensko čelo. Roland jo je opazoval z globoko pozornostjo. Prišel je s trpečim srcem, prišel je gledat trpljenje te ženske, ki je zaradi nje sam toliko pretrpel, in zdaj je začutil, da se obotavlja.

„Gospod,“ je naposled zajecjajala kurtizana, „karkoli veste, povejte!...“

„Res trpi!“ je pomislil Roland.

Povedati moramo, da ni bil Roland, ki si je znal tako spretno izpremeniti obraz, nič manj spreten pri potvarjanju glasu. V italijanščini je to še lažje kakor v drugih jezikih, ker ima vsaka pokrajina drugo narečje. Govoril je z mantovskim naglasom, ki se je posebno v tisti dobi znatno razlikoval od beneškega narečja. Imperija torej ni mogla niti slutiti, da sta neznanec in Aretinov tajnik ena in ista oseba.

„Gospa,“ je rekel, „to kar vem, upam, da vam bo ublažilo bolešt, ki jo vidim zapisano na vašem obrazu. Pred vsem vam lahko povem, da je vaša hči Bianca zdrava in na varnem.“

Imperija je vstala, stopila k neznanecu in ga prijela za roko:

„O, bodite blagoslovljeni!“ je vzkliknila z gorečnostjo, ki ji je bila sicer tuja. „Vaše besede so mi odrešenje. Kakor prerojena sem. Toda kako ste mogli zvedeti?... Oprostite ta vprašanja, gospod... Kdo vam je povedal? Kdo ste prav za prav? Še nikdar vas nisem videla v Benetkah...“

Isposojamo
plošče in gramofone poceni
Slager
Ljubljana, Ateksandrova 5
Maribor, Gregorčičeva 20

V 24 urah
barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, munga in lka domače perilo
tovarna JOS. REICH
Ljubljana

„Vaša vprašanja, gospa, so do-cela prirodna in vam nimam ničesar oprostiti. Ime mi je Giovanni di Lorenzo in sem iz Padove. Namer-njen sem bil v Nemčijo čez Treviso, ko sem včeraj nedaleč Mestra srečal na cesti nekega svojega pri-jatelja... Saj ste gotovo že čuli o slovitim Aretinu?“

„Poznam ga!“ je pridušeno odgovorila Imperija. „Nadaljujte!“

„Nu, Aretino ima tajnika, moža bistrega duha, a nekam čudnih navad... Predstavljajte si, da si je ta vrl Paolo...“

„Paolo! Mojster Paolo!“ je kriknila kurtizana.

„Da, Paolo... Moj prijatelj je... Ta vrl Paolo, ki bi lahko živel srečno in v miru, si je tedaj naložil nekako poslanstvo. Kakor sem vam rekel: zelo razumen človek, samo nekoliko fantastičen...“

„Poznam ga!“ je rekla Imperija in čuden nemir jo je obšel. „Rekli ste, da si je naložil neko poslanstvo... Kakšno?“

„Sklenil je, da poišče ljudi, ki jih tare kakšna nesreča, in da jih reši te nesreče... Kolikor je pač v človeških močeh...“

„Vzvišeno poslanstvo!“ je drgetaje zajecjajala Imperija. „Videla sem mojstra Paola, govorila sem z njim in spoznala v njem človeka plemenitega in nesebičnega srca.“

„Hm... Človek ne sme preveč zapupati videzu...“

„Kako ste rekli?“

„Na mah boste razumeli vso fantastičnost njegovega značaja, če vam...“

„Tak govorite vendar!“ je kriknila kurtizana, ki se od nemira ni mogla več premagovati. „Vse kar vam s svoje strani lahko o njem povem, je to, da je bilo moje zaupanje v tega človeka neomejeno. Ali sem se mar motila?...“

„Ne, gospa. Mirno lahko rečem, da je moj prijatelj Paolo popolnoma vreden vašega zaupanja. Le nekaj je pri njem: življenje gleda drugače kakor drugi ljudje in najbrž tudi drugače od vas. Toda vrniva se k stvari. Srečal sem ga tedaj in ko sva se objela in poljubila, zakaj dolgo je že, kar se nisva bila videla, mi je pokazal svoj voz, kjer je sedela neka deklica nenavadne lepote...“

„Bianca!...“

„Da, tako je bilo deklici ime. In zdaj poslušajte, kaj mi je pripove-

doval. To dekletce je živelo v Benetkah pri svoji materi...“

„Pri meni!...“

„Pri svoji materi,“ je ponovil Roland. „Ponavljam natanko besede, ki jih je rabil moj prijatelj, zakaj okoliščine so take, da ne smem nič izpreminjati na njih...“

„Govorite, gospod!“ je rekla Imperija z malone grenkim dostojanstvom. „Kurtizana sem in sem vseh besed vajena...“

Roland se je naklonil. Vse v njem je drgetalo. Za trenutek je zaprl oči, kakor da se hoče sam pri sebi odločiti za usoden sklep. Nato pa je povzel:

„Mati je bila v svoji materinski ljubezni — njeno edino opravičilo! — tako zaslepljena, da ni videla, kako nevarno je, da ima pri sebi to angelsko in neomadeževano bitje, ki mu je ime Bianca... Ali mi sledite, gospa?“

„Na žalost!“ je zaječala Imperija in obupno sklenila roke.

V drugič je Roland vztrepetal ob tem kriku človeške bolečine, ob teh besedah boleznega dostojanstva.

„Nadaljujem tedaj,“ je rekel, „ali bolje, Paolo nadaljuje, zakaj on govori iz mojih ust. Strašna nevarnost, ki je grozila Bianci pri njeni materi, je nekega dne vstala na dan. Neki mož, neki nestvor v človeški podobi, je zagledal to angelsko bitje in v njem je zagorela ena tistih nečloveških strasti, ki jih ni strah niti zločina.“

„Bembo!...“

„Da, to ime mi je rekel Paolo. Ta človek je menda kardinal in beneški škof, ne?“

„Da!“

„Ta Bembo se je tedaj sklenil Bianco polastiti. Moj prijatelj pa je bil odločen dekletce rešiti. Na nesrečo je bilo takrat, ko je posegel vmes, že malo pozno: Bembo je bil že razpel svoje mreže in Bianco ugrabil.“

„Toda vaš prijatelj jo je rešil, kaj ne?... Oh, recite, da jo je!...“

„Saj to sem vam že koj izpočetka rekel, gospa, in vam še enkrat ponovim: Bianca ni več v nevarnosti. Paolo je opazoval ugrabljenje, sledil Bembo korak za korakom, ga izzval in ubil.“

„Bembo mrtev!“ je kriknila Imperija, od brezumnega veselja drgetaje po vsem životu.

„Da, vi in Bianca sta tega človeka za zmerom rešeni!“

„Toda če je tako,“ je s tresočim se glasom povzela Imperija, „zakaj mi ni potem vaš prijatelj pripeljal hčerke nazaj?... Česa še čaka?...“

Roland je molčal. Morda se je v njem odigraval poslednji boj!

Naposled pa je izpregovoril, in njegov glas je bil tako mračen, da je Imperijo ledeno izpreletelo.

„Moj prijatelj je sklenil rešiti Bianco ne samo pred Bembo, nego tudi pred vami!“

„Pred menoj!... Pred menoj, nje-no materjo!“

V največji izbiri
po najnižjih cenah
se dobijo
otroški čevlji
za birmo:
beli, lakasti, barvasti
i. t. d., kakor tudi naj-
lepši in najmodernejši
čevlji za botre in botrice
pri **ŽIBERTU**
v Ljubljani, Prešernova ulica

Gramofone, plošče
kupim edino najugod-
nejše, ker je največja
izbira, edino le pri
„APOLLO“
Ljubljana, Miklošičeva c. 38. Patača Grafike.
Najmodernejša izposojevalnica plošč

Novi afriški film: „Tarzan“

Pravi sportnik ne počiva rad na lovorikah. Če je dosegel rekord, ga skuša še izboljšati.

Tudi pravi filmski producent je sportnik, ki skuša svoj najboljši film nadomestiti s še boljšim.

„Trader Horn“ je bil umetnina in je prinesel ogromne vsote. Pred njim in za njim je bilo dosti afriških, avstralskih in južno-ameriških filmov, toda nobeden ga ni dosegel.

Zdaj ga skuša „Metro“ sam izboljšati. Film, ki ima ta namen, se bo imenoval „Tarzan“.

Vsebina je znana: Ugrabljen otrok zraste v džungli med opicami. Živalska moč, ki si jo je pridobil, in človeški razum, ki v njem spi, napravita iz njega gospodarja divjine. Ko je že dorasel, ga odkrije neka ekspedicija in po velikih težavah se ji posreči, da ga iztrga pragozdu in vrne človeštvu. To se ne bi bilo nikdar zgodilo, če se ne bi bilo v njem zbudilo najsilnejše človeško čustvo — ljubezen.

ZAKAJ DELAJO PUSTOLOVSKE FILME?

Dostikrat se občinstvo pritožuje, da izdelujejo družbe preveč pustolovskih filmov. Vodja Paramountove produkcije B. P. Schulberg je dal ameriškim listom tole izjavo:

„Družbe se morajo ozirati na okus publike. Zato pazljivo nadzirajo, za kaj se ljudje navdušujejo in kaj najrajši čitajo. Paramount je ugotovil, da je v Ameriki na stotisoče čitateljev pustolovskih in tajinstvenih povesti.

Pet in dvajset velikih listov prinaša izključno le take povesti.

Mladina se navdušuje le za pustolovske filme.

Število čitateljev tajinstvenih knjig se je v poslednjih petdesetih letih postotero. Posebno je naraslo po vojni.

Najbolj so filmske družbe zaslužile pri filmih z divjega zapada.

Po obvestilih „Hollywoodske knjigarne“, ki se bavi z okusom ameriškega in svetovnega občinstva, ljudi najbolj zanimajo knjige, ki pišejo o pustolovščinah in ekspedicijah.

To je bilo tudi vzrok, da je Paramount napravil nekaj velikih filmov te vrste. Med njimi se odlikujeta pred vsem „Zver“, kjer igrajo Frederic Marchorn, Rose Hobart in Miriam Hopkins, in ekspedicijski film „Bengali“, ki ga je Schoedsack napravil v indijskih džunglah.“

JOHN GILBERT SE SPET ŽENI

John Gilbert, ki je znan kot človek, ki se žensk kmalu naveliča, pripravljala Američanom novo senzacijo. Ko se mu je posrečilo priti iz zadnjega zakona z izgovorom, da je žena zanj prepametna, je nekaj časa miroval, da se je afera polegla. Zdaj pa javljajo, da je kar čez noč pobegnil iz Hollywooda in odpotoval v Mehiko. Drugi dan so v ateljejih čakali da bi pričeli z delom, toda nesrečnega Gilberta ni bilo od nikoder. Kasneje se je javil iz Mehike, da je na poročnem potovanju in da se kmalu vrne. Če bo ta „kmalu“ res tako kmalu, ne vedo — zdaj je poteklo že skoraj mesec dni in ga še ni nazaj.

Pravijo, da se to ne bo srečno končalo. Družba, ki jo je sredi filma pustil na cedilu, ga misli prijati in take odškodnine navadno niso majhne.

Tudi v „Tarzanu“ bodo, kakor v „Trader Hornu“ krasni živalski prizori. Toda v „Trader Hornu“ so bile živali v mnogih prizorih glavni igralci in sodelujoče osebe le statisti. V „Tarzanu“ je človek središče igre. Za to vlogo je izbral Metro najboljšo, morda edino osebo, ki more to vlogo igrati: Johnnyja Weißmüllerja, svetovnega prvaka v plavanju. Že po njegovi viti, pri tem pa izredno mišičasti in gibčni postavi občutimo, da je gospodar divjine. Razen tega je pogumen in ne pozna strahu. Kot Tarzan je neprestano v smrtni nevarnosti in vendar se zanjo ne mení.

Film „Tarzan“ pa ima še nekaj prednosti, ki ga dvigajo celo nad „Trader Horn“. Tam ni bilo ljubavnih prizorov — ljubezen med Perujem in lepo Nino je bila komaj naznačena — v „Tarzanu“ pa jih imamo dovolj. Saj je vendar samo ljubezen med Tarzanom in lepo hčerko vodje ekspedicije odločila, da je šel mladi divjak v svet.

FILMSKE INDISKRETNOSTI

Paul Richter se je rodil 1. aprila 1895 na Dunaju in ima plave lase ter svetle oči.

Hans Albers stanuje v Berlinu WS, Linnéstraße 7. Rodil se je v Hamburgu. Nedavno se je ločil. Njegova roditelja še živita.

Hans Stüwe je oženjen. Franz Lederer je igral prvič pred štirimi leti v filmu „Zavetje“ s Henny Porten.

Fritz Schultz je zaročen z grofico Agnes Esterhazy.

KAJ JE PRI FILMU NOVEGA?

Po daljšem odmoru je začel Ivan Možuhin spet igrati. Njegov prvi film se imenuje „Seržant X“.

Avstralija je začela sama izdelovati filme in jih letos vrže na trg najmanj 70. To bo zelo škodovalo angleški in ameriški industriji.

Drugi film Harryja Piela, ki ga je napravil za Universal, se v nemščini imenuje „Bobby geht los“.

Ameriška statistika je ugotovila, da zahajajo v Ameriki samo trije odstotki otrok v kino.

Med ameriškimimi ladjami jih je 245, ki imajo filmske aparature.

Režiser Jaques Feyder, ki je režiral „Poljub“ z Greto Garbo, se je vrnil v Ameriko. Za film „Otrokov obraz“ je dobil red francoske častne legije.

Pazi na svoje zdravje

Žolčni kamni

Dostikrat pride do obolenj žolčnega mehurja, kar je posledica motenj v prehrani v trebuhu in slabosti. Neveščak navadno misli, da je to želodčna bolezen ali pa vnetje slepiča. Res je, da so želodčne bolečine nekaj podobnega; še celo zdravnik se časih zmoti in se za njegovimi „želodčnimi krči“ dostikrat skrivajo žolčni krči.

Kakšni pa so ti žolčni krči? Ali se javijo na kakšen poseben način, da jih tudi neveščak lahko spozna?

Glavni znak so neznosne bolečine. Pravijo, da hujših sploh ne more biti. Človeku se zdi, da mu hoče raznesti trebuh. Žene, ki so že kdaj rodile, trdijo, da so porodne bolečine v primeri z žolčnimi napadi blaženstvo. Najhujše bolečine občuti bolnik v želodčni votlini, na desni pod zadnjim rebrom. Od ondod se širijo proti hrbtu in desni rami.

Napad traja po nekaj ur in še le po enem dnevu bolečine ponehajo. Vselej ni mogoče ugotoviti, kako pride do napada. Dosti je ljudi, ki imajo žolčne kamne, ne da bi zato dobivali

NEKAJ ZA KADILCE

Zdravnik dr. Frank je napisal v nekem nemškem listu članek „O higijeni kadilca“. Nekateri navedbe iz tega članka utegnejo zanimati tudi naše bralce, čeprav znajo najbrž vse časopisne teorije o škodljivosti in neškodljivosti tobaka že na pamet. Tole pravi dr. Frank:

Nikotina je v cigareti povprečno 1%, v smotki pa 1½%.

Tobakovega nikotina pride pri navadnem kajenju le četrtnina v usta, pri temnih tobakih pa več, ponekod celo polovica. Zato — in le zato! — je temna smotka, čeprav nima nič več nikotina kakor svetla, dostikrat strupenejša od drugih.

Pri inhaliranju (vdihanju dima v pljuča) pride štirikrat več nikotina v telo, kakor če ne inhaliraš; ena inhalirana cigareta je tedaj približno takoj strupena kakor štiri neinhalirane.

Da dobimo manj strupen tobak, izločimo nikotin na umeten ali pa na naraven način; na naraven način tako, da zasadimo taka zelišča, ki imajo malo tobaka, in potem izberemo spet take, ki vsebujejo najmanj toba-

napade. To je potrdilo že več obdukcij. Sam kamen v žolčnem mehurju torej še ne povzroči napada. Drugače pa je, če zaide tak kamenček iz prostornega mehurja v ozki odvodni hodnik, ki se skozenj zliva žolč v čreva. Tedaj kamenček hodnik zamaši in žolč se ne more odtekat. To najbrž povzroči napad. Prav tako utegnemo dobiti napad, če se ta odvodni hodnik zapre, ali pa če zateče. Hodnik se največkrat zapre, če se žolč strdi. Dostikrat povzroči napade napačna hrana (pretirano uživanje alkohola, premastne jedi) ali pa prenaporno delo, toda vselej samo tedaj, če v žolčnem mehurju ni vse v redu.

Stara vraža pravi, da se človeku, če se je preveč razjezil, žolč zlije. V resnici pa je ravno narobe. Če kdo iz jeze v obraz porumeni, je to znak, da se žolč ne more odtekat v čreva; posledica je, da se strdi, pride v kri in z njo v vse dele telesa. Na neki kliniki so s cevko, ki je segala od ust do črev, v resnici dognali, da razburjenje povzroči ustavitvev žolčnega odтока.

ka. Ali so to že poskusili, nam avtor ne pove.

Iz kratkih, debelih cigaret pride dvakrat toliko nikotina v usta kakor iz dolgih in tankih.

Iz rahlo natlačenih cigaret pride okoli 30% več nikotina v usta kakor iz trdo „nabitih“ cigaret, in iz suhih takisto 30% več kakor iz vlažnih. Zato priporoča dr. Frank dolge, trde in vlažne cigarete...

Kdor kadi iz ustnika, naj vloži vanj košček železnokloridne vate (ali pa tudi navadne); Frank pravi, da bo tako kadil brez nikotina.

„VODENA GLAVA“

Vodeno glavo (Wasserschädel) povzroči nekakšno vnetje možganske mreže. Lahko se to zgodi že pred otrokovim rojstvom ali pa kasneje. V možganih so majhne votline, napolnjene z neko tekočino. Pri vodeni glavi se te votline razširijo in je v njih več tekočine kakor običajno. Dostikrat so starši otrok, ki imajo to bolezen, alkoholiki ali pa spolno bolni. Glava takih otrok je večja kakor bi morala biti in možgani so slabo razviti. Prav pogosto so otroci duševno manjvredni ali celo idioti. Bolehajo na krčih in ohromenjih. Zdravniki trdijo, da pomagata pri tej bolezni jod in živo srebro. Z vbodom v hrbtenični kanal ali pa v lobanjsko votlino puščajo tekočino, ki je odveč.

PREDEBELI OTROCI

Dosti mater preveč hrani otroke, ker se boje, da ne bi bili lačni.

Navadno pa poskrbi priroda sama, da se otroci ne prenaajedo, ker izbljujejo vse, kar so preveč pojedli, ali pa dobe črevesni katar. Nekateri otroci pa vendar pojedjo vse, kar dobe, in tudi prebavijo. Zato postanejo predebili. Taki otroci so navadno leni za delo in učenje, časih celo duhovno zaostali. Zato jim je treba toliko časa pritrgovati pri hrani, da dobe normalno težo.

GEORGE O'BRIEN

OBUTEV ZA DELO IN UDOBNOST.

49.-

Sedaj ko nastopajo toplejši dnevi menjajte pogosto obutev, da noge ne bi trpele. Pripravili smo bogato izbiro raznovrstne obutev za vsak poklic in vsako priliko. Izdelana je z rokami jugoslovenskih delavcev in iz usnja iz jugoslovenskih tovarn.

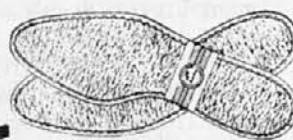
Vrsta 2942-00

Sandale ne žulijo niti nog niti žepa. Otroške št. 22-26 Din 59.-, št. 27-34 Din 49.-, ženske št. 35-38 Din 59.-, Moške št. 39 do 46 Din 69.-.

Vežalke iz najboljšega materiala Din 1.- za 1 par.

Bata

Lufa vložek Din 5.-

MOŠKE NOGAVICE:

Svilene	Din 15.-
Flor	9.-
Iz sukanca	7.-
Bombaževe	4.-

49.-

Vrsta 4435-00

Udobni čevlji iz sivega platna z elastičnim gumijastim podplatom. Neobhodno so Vam potrebni v toplih sončnih dneh. V njih se boste počutili vedno ugodno.

69.-

Vrsta 2145-09

Lahki in udobni ženski čevlji iz sivega platna z zaponko in z elastičnim gumijastim podplatom. Za malo denarja veliko zadovoljstvo.

99.-

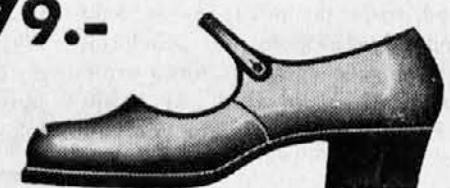
Vrsta 2927-14

Moški čevlji v črni ali rjavi barvi z močnim in trpežnim usnjatim podplatom. Eleganten in soliden čevljev za delavnik in praznik.

ŽENSKÉ NOGAVICE:

Bemberg	Din 35.-
Svilene	25.-
Flor	19.-
Bombaževe	9.-

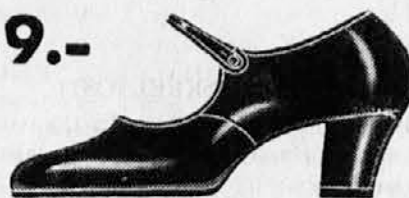
79.-

Vrsta 3945-05

Za gospodinje: Za vsakodnevno nošenje praktičen, močan in udoben čevljev iz boksa, ki ne žuli niti nog niti žepa.

149.-

Vrsta 1845-05

Udobni in lahki čevlji iz laka z nizko peto. Ravnotaki tudi brez zaponke samo za Din 149.-, iz baržuna Din 59.-.

169.-

Vrsta 9937-18

Moški čevlji v črni ali rjavi barvi z močnim in trpežnim usnjatim podplatom. Eleganten in soliden čevljev za vsak dan.

Več službe:

Trudimo se, da Vas kar najbolje postrežemo ne samo z dobro in ceneno obutvijo, temveč skrbimo, da Vas postrežemo popolno in ceneno tudi z ostalimi potrebščinami za Vašo obutev in Vaše noge.

Jedilni pribor iz jekla, ki ne zarjavi

Če se spomnimo jedilnega pribora iz preteklega stoletja, bomo videli, da so zanj uporabljali razne kovine in zlitine. Najprej je igral veliko vlogo cin, potem pa železo. Ker se je rado navzelo rje, so ga prevlekli s cinom, nikljem ali bakrom, da vlaga ni mogla prav do železa in da mu tako rja ni prišla do živega. Za boljši pribor so uporabljali srebro, pozneje pa razne zlitine, ki so mu podobne, a so cenejše od njega, kakor na pr. alpaka, novo srebro itd. Proti koncu stoletja je prišel še aluminij, ki se je med tem toliko pocenil, da se je njegova uporaba izplačala.

Moderni čas pa ne sodi predmetov za vsakdanjo uporabo po lepoti, ampak pred vsem po praktični vrednosti

in pod tem vidikom se nam pokažejo razni nedostatki kovin, ki jih uporabljajo za izdelovanje pribora.

Kje je gospodinja, ki se ne bi bala snaženja pribora? In to neprijetno, a potrebno delo mora opravljati vsak dan!

Tehnika je po vojni odkrila nekaj, kar bo gospodinjici v pomoč: jeklo, ki ne rjavi. To jeklo združuje v sebi lepoto srebra in tudi kemično trdnost dragih kovin. Zdaj pribor ne bo več počrnel. Tudi prevlaka iz druge kovine se ne bo več luščila. Rja se ga ne bo več lotila in tudi okus, ki ga železo pušča, bo zdaj odpadel. Da snaženja, ki vzame toliko dragocenega časa, sploh ne omenimo.

Snov, ki iz nje izdelujejo novi pribor, je zlitina jekla, kroma in niklja in je trpežnejša od srebra.

Takega pribora pa ne bomo smeli snažiti s šmirkom, ker se utegne zgo-

dit, da se naravna prevleka poškoduje. Vse snaženje bo le v tem, da bomo pribor dobro pomili in obrisali.

Močnik z žganim sladkorjem

Potrebščine: 50 dkg moke, dva in pol zavojčka dr. Oetkerjevega pocilnega praška, 40 dkg sladkorja, nekoliko cimeta, klinčkov, pimenta in limonovih olupkov.

Priprava: Sladkor se žge, da postane zlatorjav, se nato skuha s pol litra vode in potem meša, da se ohladi; ohlajen se pomeša v skledi z moko, ki ji je bil dodan pecilni prašek. Primešaj zapored cimet, piment in klinčke kakor tudi naribane limonove olupke. Iz vsega tega napravi redko zmes. Njo namaži do debelosti prsta

na pomaščen pekač ter jo speci počasi v pečici.

PRAKTIČNI NASVETI

Rumeni zastori na oknih dajo sobi videz, kakor bi ves dan solnce sijalo. Zato vam jih priporočamo.

Umazane igralne karte očistiš na ta način, da jih namažeš s stearinom in odrgneš z mehko cunjico.

Zmrzli krompir, ki je dobil sladkav okus, pusti pol dne v vodi, potem ga olup, operi in spet namakaj vso noč. V mrzli vodi ga deni drugi dan v lonec. Izgubil bo svoj okus. Pazi torej, da boš izbrala zmrzli krompir že najmanj 24 ur, preden ga daš v lonec.

Kupon

Sporočam Vam naslov novega naročnika. Obenem Vam je zanj nakazana polletna naročnina 40 Din po poštni položnici na Vaš čekovni račun št. 15.393. Prosim Vas, da mu začnete list takoj pošiljati. Obenem Vas prosim, da mu takoj, ko prejmete nakazano naročnino, priznate njegovo zloženko, meni pa da razen že poslani priznate še eno, kakor ste to obljubili.

Moj naslov:

Ime in priimek
Poklic
Kraj
Zadnja pošta

Novi naročnik:

Ime in priimek
Poklic
Kraj
Zadnja pošta

Pošljite ta kupon v odprti kuverti na našo upravo v Ljubljano, Breg 10 in prilepite na kuverto znamko za 25 par ter napišite „Tiskovina“. To velja samo tedaj, če nič drugega ne napišete kakor oba naslova, drugače je treba kot pismo frankirati z 1-50 Din.

Vesle binkošti

edino z
**dr. A. Oetkerjevo
binkoštno torto!**

5 dkg masla primešaj z 12 dkg sladkorja in 3 penečimi rumenjaki, dodaj 1 ovajček dr. Oetkerjevega vanilijinega sladkorja, 1/8 l smetane, nato soka in lupine od 1 pomaranče, 8 dkg oluščenih in zmletih mandelnov, 16 dkg ostre moke, ki smo jo premešali s 1/2 ovoja dr. Oetkerjevega pecilnega praška, k vsemu temu dodaj še 3 spenjenene beljake. Če pečeš torto pri srednji pripeki, se shlajena torta prerereže in napolni z marmelado, zgoraj pa glazira.